

РЕШЕНИЕ

№ 26096

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **12144** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на О. А. /О. А./, гражданин на Република Т., роден на г., в гр. I., с паспорт U., издаден на 12.11.2021 г., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис 1, чрез адв. Н. Р. от САК, срещу Отказ изх. № I. от 31.10.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза тип „D“/, издаден от завеждащ консулска служба при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т..

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Оспорва мотивите за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ и твърди липса на изложени конкретни фактически основания по тях. Поддържа, че е кандидатствал за виза за дългосрочно пребиваване в Република България в качеството си на пенсионер на основание чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ. Счита, че административният орган не е обсъдил в цялост представените в хода на административното производство писмени доказателства, нито е оборил тяхната достоверност, а вместо това се е концентрирал върху сметените сведения от домакина на декларирания от чуждия гражданин адрес, който не знаел имената на наемателите. Прилага доказателства в подкрепа на твърденията си. Твърди, че в нарушение на чл.35 от АПК органът е постановил отказ без да изясни релевантните факти по случая. Сочи нарушение на чл.6, чл.8 и чл.13 от ЕКПЧОС. Счита, че отговаря на законовите изисквания за издаване на виза тип „D“, вкл. при доказани цел и условия на пребиваването в България, при представяне на всички изискуеми документи за получаване на виза вид „D“.

Претендира се отмяна на отказа на акта и връщане на административния орган за издаване на виза.

Жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. Р., поддържа жалбата на изложените в нея основания. Претендира отмяна на отказа като издаден в противоречие на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Не претендира разноски.

Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав, след като се запозна с приетите по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено следното, от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че на 13.08.2025 г. О. А., гражданин на Република Т., [дата на раждане], е подал заявление рег. № I. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“/ до Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т.. В заявлението „цел на пътуването“ е посочено „пенсиониране“. Посочен е адрес на пребиваване в България - [населено място].

Към заявлението са приложени: национален паспорт U U., издаден на 12.11.2021 г. /л.43/; извлечение от банкова сметка за налични средства /л.32/; свидетелство за съдимост, издадено от Министерство на правосъдието на Република Т. /л.33/; документ, издаден на 09.04.2025 г. от Институт за социална сигурност на Република Т. относно размера на пенсия за старост /л.28/; договор за наем на недвижим имот, сключен с Б. Е. К., ЕГН [ЕГН], с нотариална заверка на подписите от 10.07.2025 г. и декларация от Б. Е. К., ЕГН [ЕГН], с нотариална заверка на подписите от 10.07.2025 г., че е собственик на недвижим имот с административен адрес в [населено място], [улица], ет.3, ап.6, както и, че е съгласна сключеният договор за наем с О. А. и Х. Н. А. /съпруга на жалбоподателя/ за посочения адрес, да бъде предоставен пред органите на Българското посолство в Република Т. във връзка с получаване на виза тип „D“ и разрешение за пребиваване.

С писмо, рег. № М-512/16.01.2026 г. /л.67/ на ДАНС е посочено, че ТД „НС“ – [населено място] дава положително становище по заявление рег. № I. на О. А. за виза тип „D“.

С писмо, рег. № 538/24.09.2025 г. /л.89/, изготвено от началник главен инспектор в сектор „Миграция“ при ОДМВР – [населено място] към МВР е изразено отрицателно становище за получаване на виза по заявление рег. № I. на осн. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

С оспорения Отказ изх. № I. от 31.10.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза тип „D“/, издаден от завеждащ консулска служба при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т. /л.16/ е отказано издаването на виза на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Като мотиви за издаване на Отказа е въведен следния текст: „При проверка на адреса не е открит никой, сградата, където се намира жилището е с контролиран достъп. Разговаряно е с домакина по телефон, който заявил, че отдава жилището под наем на далечни роднини на съпругата си, на които не знае имената, като след разговор с нея е посочил различни имена за апликанта. Неверни данни за адрес на пребиваване.“ Видно от отбелязването, Отказът е връчен на адресата на 31.10.2025 г. срещу подпис.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и

материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

За доказване компетентността на издателя на акта, ответникът е представил Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, с която са определени длъжностни лица от дирекция „К. отношения“ на МВНР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на Генералния консул на Република България в Посолството в [населено място], Република Т., на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим /НРУИВОВР/ А. З. - съветник, е определен като консулско длъжностно лице, което съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза /т.13/.

Актът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 6 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Като правно основание за отказа във формуляра е посочено това по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Оспореният отказ е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР, според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България.

Докладна записка рег. № 5386р-6721 от 16.09.2025 г. на младши експерт в група „Миграция“ при ОД на МВР [населено място] удостоверява извършена проверка на заявен от О. А., гражданин на Република Т., адрес за пребиваване в Република България в [населено място], [улица], ет.3, ап.6, при която бил проведен разговор с домакинката Б. К.. Същата заявила, че отдала жилището под наем на турски граждани, които са далечни роднини на съпруга ѝ, но не им знае имената. След проведен телефонен разговор със съпруга си, посочила име на наемател, което се различавало от това на апликанта О. А..

Въз основа на посоченото в цитираната докладна записка, група „Миграция“ при ОД на МВР [населено място] дала отрицателно становище по заявление рег. № I. за виза тип „D“, подадено от жалбоподателя О. А., като възприела, че е налице основание за отказ по чл. 10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Противно на възраженията в жалбата, в оспорения административен акт са цитирани мотиви за постановения отказ, идентични с фактическите установявания в Докладна записка рег. № 5386р-6721 от 16.09.2025 г. Изложените в него фактически обстоятелства предоставят възможност на кандидата да организира правото си на защита срещу засягащия го акт, както и на съда да упражни съдебен контрол за законосъобразност. По изложените съображения не са допуснати визираните в жалбата отменителни основания по чл.146, т.2 и т.3 от АПК (относно мотивите) .

Налице са обаче нарушения на процесуалните правила и материалния закон - отменителни

основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК:

Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, съгласно която разпоредба се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Приложението на тази разпоредба предполага да е установено по несъмнен начин наличието на някоя от двете предвидени в нея хипотези -представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни.

В случая жалбоподателят е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ - като чужденец, който е придобил право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполага с достатъчно средства за издръжка в страната. Към заявлението са представени изискуемите документи, включително документ за получавана пенсия, доказателства за налични средства, както и договор за наем на недвижим имот с нотариална заверка на подписите.

Съдът намира, че административният орган не е изложил убедителни и конкретни мотиви защо представеният договор за наем следва да бъде приет за документ с невярно съдържание, нито защо заявеният адрес следва да се определи като невярно деклариран. В отказа органът се е позовал основно на данни от извършена проверка на адреса и проведен разговор със съпруга на наемодателката/собственичката на имота, която заявила, че жилището било отдадено под наем на далечни роднини на съпруга ѝ, но не била сигурна за имената им, като след разговор с него посочва име, различно от това на апликанта.

Тези данни обаче не са достатъчни, за да обосноват извод за наличие на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Сведението е дадено от трето лице, което не е страна по договора за наем, не е наемодател по договора и чиито твърдения не са били проверени чрез други доказателствени способности. Обстоятелството, че това лице не е било сигурно относно имената на наемателите или е посочило различно име, само по себе си не доказва, че жалбоподателят е декларирал неверни данни или че представеният договор за наем е с невярно съдържание.

Следва да се отчете и обстоятелството, че договорът за наем е сключен не само с жалбоподателя, но и със съпругата му. Ето защо евентуално посочване на друго име при проведен разговор с трето лице не изключва възможността то да се отнася до другия наемател по договора или да се дължи на непълнота, неточност или несигурност в даденото сведение. В докладната записка не са изложени конкретни данни кое име е било посочено, дали то съвпада с името на съпругата на жалбоподателя, както и дали са предприети последващи действия за изясняване на това обстоятелство.

Административният орган е следвало, съобразно чл. 35 от АПК, да изясни всички относими факти и обстоятелства от значение за случая. При наличие на съмнение относно действителността на заявения адрес или относно съдържанието на договора за наем, органът е разполагал с процесуална възможност да изиска обяснения от заявителя, да извърши допълнителна проверка, да снесе сведения от наемодателката или да събере други относими доказателства. Такива действия не са предприети.

Не може да се приеме, че изискването за представяне на доказателства за осигурено жилище предполага чужденецът вече фактически да пребивава на този адрес към момента на проверката, преди да му е издадена виза за дългосрочно пребиваване. Релевантно за производството е дали е представено годно доказателство за осигурено жилище, както и дали това доказателство е оборено по надлежния ред. В случая доказателствената стойност на представеният договор за наем не се опровергава от сведенията на едн трето лице, нито е установено по несъмнен начин, че съдържа неверни данни.

Съдът намира, че крайният извод на административния орган за деклариране неверни данни е

необоснован и е направен при непълно изясняване на фактите. На представения от жалбоподателя договор за наем е противопоставено единствено непроверено устно сведение на трето лице, което не притежава самостоятелна обвързваща доказателствена сила и не може да обоснове прилагането на хипотеза на отказ по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Поради изложеното съдът приема, че оспореният отказ е материалноправно незаконосъобразен, тъй като не са установени предпоставките за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Същевременно актът е постановен и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, доколкото административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни релевантните факти и обстоятелства преди постановяване на акта.

С оглед естеството на административния акт съдът не може да реши спора по същество, поради което на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да бъде върната на компетентния административен орган за ново произнасяне. При новото произнасяне органът следва да извърши цялостна преценка на всички относими факти и доказателства, включително представения договор за наем, данните относно двамата наематели по него, както и всички останали документи, приложени към заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се изпрати на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Разноски не се претендират и съдът не присъжда.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Отказ изх. № I. от 31.10.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза тип „D“, издаден от завеждащ консулска служба при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т. по заявление на О. А. /О. А./, гражданин на Република Т., роден на г., в [населено място].

ИЗПРАЩА преписката на длъжностното лице завеждащ консулска служба при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Т., за ново разглеждане на подаденото от О. А. /О. А./, гражданин на Република Т., роден на г., в [населено място], заявление рег. № I. от 13.08.2025г., за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид „D“, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: